

Hoàng Sơn Kỳ Thú

Từ Minh Tâm

Du khách bốn phương đến Trung Quốc để xem Bắc Kinh với Vạn Lý Trường Thành hùng vĩ, Cố Cung to lớn, hay thăm Thượng Hải nơi đang thay da đổi thịt hàng ngày. Nhưng đừng quên Trung Quốc là một đất nước vĩ đại và phong cảnh của họ cũng rất độc đáo. Một trong những thắng cảnh đặc biệt của Trung Quốc là Hoàng Sơn, vùng núi tuyết đẹp mà chúng tôi có dịp thăm viếng vào tháng 4/2007. Bây giờ mời bạn cùng tôi thám hiểm vùng đất kỳ thú này.

... Hoàng Sơn là khu phong cảnh hữu tình nằm trong vùng núi cao thuộc tỉnh An Huy miền trung Nam Trung Quốc. Phạm vi Hoàng Sơn rộng khoảng 1.200 km². Trong đó có cả thảy 72 ngọn núi lớn nhỏ cao khoảng 1.800 mét so với mặt biển. Ngọn cao nhất là Hoàng Liên Đỉnh (Lotus Peak) cao 1.864 mét. Sau đó là Thủy Tín Phong (Beginning to Believe Peak), Thiên Đô Phong (Heavenly Capital Feng), Quang Minh Đỉnh (Guangming Ding) ... Nghe tới tên này, tôi lại liên tưởng tới truyện Cô Gái Đồ Long của Kim Dung. Phải chăng đây là nơi mà chàng Trương Vô Kỵ đa tình đã lãnh trọn mũi Ý Thiên Kiếm của nàng Chu Chi Nhược ?

Cảnh đẹp Hoàng Sơn rất hoành tráng. Người Trung Quốc có câu: “*Ngũ nhạc quy lai bất khán sơn, Hoàng Sơn quy lai bất khán Nhạc*”, có nghĩa là: Trước khi đi thăm Hoàng Sơn, nếu mà đã đi thăm Ngũ Nhạc tức là năm ngọn núi: Đông Nhạc Thái Sơn, Tây Nhạc Hoa Sơn, Nam Nhạc Hằng Sơn, Bắc Nhạc Hành Sơn và Trung Nhạc Tung Sơn thì không cần phải đặt chân đến các ngọn núi khác nữa; nhưng nếu đã đến Hoàng Sơn rồi thì không cần phải đến thăm năm ngọn núi nói trên nữa. Như vậy có thể nói cảnh

đẹp Hoàng Sơn đã được người Trung Quốc đánh giá rất cao. Hoàng Sơn là một kỳ tích của tạo hóa, thiên nhiên. Phong cảnh Hoàng Sơn có 4 nét đẹp chính gọi là “tứ tuyệt”:

Cái tuyệt thứ nhất là những cây thông của Hoàng Sơn. Chúng mọc ra từ các kẽ đá cheo leo hiểm trở của các vách núi. Có cây mọc ngang ra sườn núi thậm chí còn mọc ngược xuống. Những cây thông này có tuổi hàng trăm, hàng ngàn năm. Rễ cây chằng chịt ăn sâu vào đá và có khả năng tiết ra chất axit thấm vào trong đá vôi làm cho đá mục ra mà lấy chất dinh dưỡng. Phần ở trong đất gấp nhiều lần phân lộ ra nên thông ở đây có sức sống rất mãnh liệt. Một cây thông đặc biệt có dáng nghiêng nghiêng như đang chào đón du khách có tên là “cây thông đón khách” trên ngọn Ngọc Nữ Phong đã trở thành biểu tượng của Hoàng Sơn. Người Hoa gọi thông ở Hoàng Sơn là “kỳ thông”

Cái tuyệt thứ hai của Hoàng Sơn là những hòn đá hình thù kỳ dị, gọi là “quái thạch”. Có hòn giống như chiếc giày lộn ngược, có hòn

Cảnh đẹp Hoàng Sơn
(chú ý bên trái có hòn đá giống như chiếc giày lộn ngược nằm cheo leo trên vách núi)

giống như con khi nhìn ra biển mây gọi là Hàu Tử Kiến Hải, có hòn giống như đầu con sư tử. Núi đá cũng vậy, ngọn Hoàng Liên Đỉnh giống như hoa sen, có ngọn giống như Phật Thủ (nắm ngón tay Phật) ... Đá và núi ở Hoàng Sơn tạo nên những đỉnh núi, sườn núi, thung lũng. Phong cảnh và địa hình ở đây trông rất hiểm nghèo nhưng lại rất thú vị.

Cái tuyệt thứ ba của Hoàng Sơn là vân hải. Thời tiết của Hoàng Sơn thay đổi từ thấp lên cao, cho nên các lũng núi đều có mây bao bọc. Các ngọn núi xa xa lúc ẩn lúc hiện trông rất đẹp mắt. Vào mùa thu, nhiều thung lũng được bao bọc bởi nguyên một tầng mây trông như biển mây hay vân hải.

Cái tuyệt thứ tư của Hoàng Sơn là những suối nước nóng, nơi có thể nghỉ ngơi thư giãn rất tốt. Ngay lối vào Hoàng Sơn đã có suối nước nóng rồi. Tương truyền Hiên Viên Hoàng Đế, ông tổ của Trung Hoa, đã đến và tắm ở đây trong 49 ngày, trước khi lên thiên đàng và trở nên bất tử.

Phong cảnh của Hoàng Sơn thay đổi theo bốn mùa và mùa nào cũng có những cảnh đẹp khác nhau. Mùa xuân cây cối đâm chồi nảy lộc, hoa nở xinh tươi. Mùa hè mát mẻ, hình ảnh rõ ràng. Mùa thu mây thấp bay cuộn cuộn như một biển mây. Mùa đông tuyết phủ, đọng trên những cây tùng mang lại vẻ đẹp đặc biệt. Vân hải xuất hiện nhiều nhất vào mùa này. Nhiều người đã công nhận mùa đông là mùa đẹp nhất trên đỉnh Hoàng Sơn.

Người Trung Quốc đã biết đến Hoàng Sơn từ hàng ngàn năm. Nhiều nhà thơ nổi tiếng như Lý Bạch, Đỗ Phủ, Phạm Thành Đại, Bạch Cư Dị .. đã đến đây và đã làm hàng ngàn bài thơ để ca ngợi. Trong phạm vi hội họa, từ trước người ta chỉ vẽ người, sau này nhiều họa sĩ đã đến Hoàng Sơn để vẽ phong cảnh và thể hiện vẻ đẹp thanh tú êm đềm của nơi đây tạo nên một trường phái vẽ độc đáo.

Tương truyền Hiên Viên Hoàng Đế, cũng đến đây và tu hành tại Hoàng Sơn. Do đó Hoàng Sơn là vùng đất thiêng của Đạo Giáo.

Phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp cộng với văn hoá sâu xa đã khiến cho Hoàng Sơn được Liên Hiệp Quốc công nhận là di sản thiên nhiên thế giới vào năm 1990.

Bây giờ Hoàng Sơn đang ở trước mặt và chờ chúng tôi vào khám phá.

Từ cổng chào ở chân núi, xe bắt đầu chạy vào một con đèo dài chừng 7, 8 km. đường đèo quanh co khúc khuỷu, có đoạn bề ngược lại giống như cũi chó. Hai bên đường có trồng nhiều cây tre rất lạ, loại tre mọc thẳng đứng (giống như trong phim Ngọa Hổ Tàng Long hay Thập Diện Mai Phục). Một đoạn khác, đường đèo lại cheo leo bên sườn núi giống như ở đèo Hải Vân - Việt Nam. Cảnh trí rất ngoạn mục tuy cũng hơi nguy hiểm.

Thông, đá, và mây tạo nên cảnh đẹp của Hoàng Sơn

Chỉ 15 phút sau, chúng tôi đã tới chân của trạm cáp treo phía Đông gọi là cáp treo Yungu để mua vé rồi chờ để được “kéo” lên núi. Ở Hoàng Sơn có ba đường cáp treo, ngoài đường này còn có đường cáp Yuping ở phía Tây, và Taiping ở phía Bắc. Trước đây, khi chưa có cáp treo thì người ta lội bộ lên núi. Có bậc cấp để lên, nhưng phải đi khoảng từ 3, 4 giờ mới tới. Một bạn trẻ người Canada sau khi thử sức mình bằng cách này đã than rằng: “... những chặng

cuối của hành trình, chân của tôi như một tảng đá, hình như mỗi bước là tôi chỉ lê lét chứ không còn chút sức lực nào”. Chúng tôi chỉ có một buổi chiều trên núi nên chọn cách dễ dàng là đi theo ... đường cáp.

Phải chờ gần nửa tiếng mới tới phiên mình, vì đường cáp này không đi liên tục mà chỉ có hai giây hai bên, mỗi giây có một toa chở khách, mỗi toa chở được 50 người. Thời gian đi từ chân núi lên trạm trên là 8 phút, kể cả cho khách ra, vô thì hết 10 phút. Thảo nào hành khách bị ứ đọng vì khách nhiều mà khả năng của đường cáp có hạn.

Toa cáp treo chật cứng đưa chúng tôi lên cao dần. Đoạn đầu không có gì lạ, nhưng chỉ 5 phút sau, khi qua khỏi tầng mây thì cảnh trí tuyệt đẹp hai bên sườn núi đã bắt đầu hiện ra. Hoàng Sơn với những vách đá cheo leo, với tùng, với thông kỳ lạ đã làm say lòng người du khách. Ai nấy trầm trồ khen ngợi. Có người chụp hình, có người chỉ ngắm nhìn vì toa cáp đông quá, nhưng ấn tượng đầu tiên về Hoàng Sơn rõ ràng là nhiều cảm giác tốt đẹp và thần phục.

Ra khỏi cáp treo, kiểm điểm nhân số đầy đủ, chúng tôi lên đường ... đi bộ về khách sạn. Khách sạn Bắc Hải cách đây 500 mét đường núi. Đường bậc cáp được xây rộng rãi khoảng 5 mét bề ngang nhưng hơi nguy hiểm vì không có lan can, lơ mơ cũng có thể té xuống bên dưới. Chúng tôi được đi xuống hàng trăm bậc quanh co theo địa hình. Lúc này đã gần 12 giờ và trời hơi ẩm ướt một chút, tuy không mưa, nhưng cũng hơi lạnh.

Thủy Tín Phong:

Thấy bà con còn sức, chưa đói bụng lắm, anh hướng dẫn viên đề nghị để hành lý ở một ghé đá ven đường cho Leon coi, còn cả đoàn sẽ đi viếng cảnh ở phía Đông là Thủy Tín Phong. Dọc đường, chúng tôi được ngắm những cây tùng kỳ lạ như cây tùng hình nấm, cây tùng hai thân, cây tùng có rễ mọc ra giống như móng rồng ... Có một cây tùng kia cũng bình thường,

nhưng bên dưới có một cây Đỗ Quyên mọc cạnh những cái rễ, thế là người ta lại đặt tên cho cây tùng này là: chồng già vợ trẻ. Người Hoa rõ ràng là có tính trào phúng !. Tôi chắc có hỏi anh hướng dẫn là “*Theo anh, chồng già vợ trẻ thì ai là người sướng hơn ?*”. Anh ta chỉ cười mà không trả lời. Cảnh trí ở đây đẹp lắm, nhưng du khách khá đông đảo, nên rất khó chụp hình. Thêm vào đó lúc này sương mù nhiều quá, hơi nước lơ mơ giống như mưa phùn khiến cho sự thưởng ngoạn kém phần thú vị. Khoảng 10 phút sau, chúng tôi tới điểm ngắm cảnh của ngọn Thủy Tín Phong. Cảnh đẹp lắm với ngọn núi xa

Mây che ngọn Thủy Tín Phong

xa, bên vách đá một cây tùng vươn ra ngạo nghễ, mây mù lãnh đãng, bên dưới mây lại có núi, tất cả giống như một bức tranh thủy mặc. Bây giờ tôi mới biết tranh thủy mặc vẽ bằng mực Tàu là mô tả cảnh thật. Cảnh đó chính là ở Hoàng Sơn, nơi núi và mây chen nhau lẫn lộn, tùng và đá xen kẽ vào nhau.

Trên những giây xích làm lan can, có rất nhiều ống khoá được móc vào khoá ở đây. Những cặp tình nhân người Hoa có phong tục là mỗi khi đi núi thì đem theo những ống khoá. Tới đó họ khoá vào lan can rồi quăng chia xuống núi với ý cầu chúc cho tình yêu của mình được luôn luôn bền vững.

Sau khi thăm điểm ngắm cảnh Thủy Tín Phong, cả đoàn về khách sạn, nhận phòng, ăn

trưa và nghỉ ngơi, hẹn chiều nay, lúc 2 giờ sẽ tiếp tục khám phá cảnh đẹp Hoàng Sơn bên phía Tây khách sạn.

Tây Hải (Xihai):

Mấy người bạn đồng hành của chúng tôi sao hăng hái quá. Chưa tới giờ hẹn mà họ đã có mặt đầy đủ trước khách sạn. Ở đó cũng có một chỗ chụp hình rất tuyệt. Khắp nơi trên Hoàng Sơn đều có những điểm để ngắm cảnh. Gần khách sạn Bắc Hải (Beihai) của chúng tôi cũng có rất nhiều chỗ như vậy.

Chiều nay hai người chung đoàn là cô Jenny và bà Liên ở lại khách sạn vì leo núi không nổi. Đoàn chúng tôi chỉ còn có 7 người. Bà xã tôi đã bắt đầu bị cảm lạnh rồi. Còn tôi thì cũng đã cảm thấy hơi mệt mỏi. Nhưng thấy hai bà cụ là Lão Thái Thái và bà má chồng cô Cindy đều đã trên 70 mà vẫn còn chịu chơi thì chúng tôi cũng rần. Rồi khách sạn Bắc Hải, chúng tôi đi bộ về phía Tây. Trời đã hết mưa và đã có nắng nhưng vẫn còn lạnh. Đó đây có mấy ông cảnh sát đứng gác. Hình như ở đây không được an ninh cho lắm, hoặc là hôm nay có quan chức cao cấp nào đó đến thăm nên cảnh sát rất nhiều. Đường từ đây qua Tây Hải thật là gian nan. Có nơi phải leo lên núi cao chừng hai chục tầng lầu. Tuy là có bậc cấp để đi nhưng leo lên cao lắm bạn ơi. Trong đời tôi chưa bao giờ tôi phải leo cao như vậy. Ở Mỹ, tôi không bao giờ leo bậc thang. Hễ có thang máy là tôi đi thang máy, dù cho chỉ cách nhau có một tầng lầu. Tôi vốn có bệnh cao huyết áp, mỗi lần lên bậc cấp là mệt lắm. Nếu biết chuyện đi này gian nan như vậy thì tôi đã không tham gia rồi. Vậy mà có rất nhiều phu khuân vác đang vận chuyển đồ đạc lên núi. Họ vận chuyển thực phẩm, hàng hoá cho các khách sạn. Họ vận chuyển vật liệu xây dựng như thủy tinh, ống nước ... Chúng tôi còn thấy hai người đang khiêng một cây đà sắt chữ I to to chằng lên núi. Họ ôm yếu nhưng bền bỉ leo từ từ chậm chậm. Thấy mấy người này mà tội nghiệp quá. Tôi đi mình không mà đã mệt đứt hơi, còn họ thì phải mang vác rất nặng nề. Làm lao động quá nặng như vậy chắc không sống lâu. Cuộc đời sao bất công, kẻ ngồi mát ăn bát vàng, người lao động cực nhọc lại không có tương lai.

Đường qua Tây Hải lên cao xuống thấp không chừng, khó khăn cực khổ, nhưng du khách đi hàng đoàn đông đảo. Chúng tôi cũng mệt nhưng rồi từ từ, từ từ, chậm chậm, chậm chậm, khi mệt thì nghỉ, nghỉ khoẻ lại đi. Cuối cùng chúng tôi cũng tới Tây Hải. Đúng là: *“Đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi, mà khó vì lòng người ngại núi e sông”*.

Phong cảnh Tây Hải cũng quá tuyệt vời, xứng đáng bỏ công ... cuộc bộ.

Ở đây, là một vách đá cheo leo, bên dưới sâu hun hút nhìn không thấy đáy. Ngoài kia, mây bay là đà. Hai bên vách núi tung, thông lộng lẫy, ngạo nghễ trước thiên nhiên. Hai máy chụp hình của tôi đem theo được dịp làm việc không ngừng. Chụp bên đây, chụp bên kia, mỗi khi vắng người là chụp hình vì hàng đoàn du khách kéo ngang qua đây. Họ cũng như chúng tôi, thán phục, trầm trồ và bấm máy chụp hình lia lịa để ghi lại những hình ảnh khó quên về một chuyến đi tới một nơi kỳ thú. Có một điểm chụp hình rất cheo leo hiểm trở chỉ có thể cho từng người một ra đó mà thôi. Đứng ở đó sao giống như đứng ở giữa trời. Tôi và bà xã vốn nhát gan nên không ai dám ra đó chụp hình, về sau này lại tiếc.

Bên tay phải, tiếp tục chuyển đi tôi thấy du khách men theo vách đá mà lên cao cả trăm mét nữa, đó là Red Cloud Peak (Hồng Vân Đỉnh). Đoàn chúng tôi, kể cả hai lão bà sẽ tiếp tục lên đó. Tôi đã hết hơi nên ở lại đây chờ chớ không leo lên nổi nữa. Sau này khi hỏi cậu Ted thì cậu nói lên tới trên đó thì cảnh quan cũng không có gì lạ, chỉ khác là được nhìn ở góc cạnh khác mà thôi.

Đường về mới gian nan, bởi vì ta đã hết hứng thú mà lại đã biết phải leo ngược lại rất khó khăn. Nhưng chậm chậm, từ từ cuối cùng chúng tôi cũng về tới đích. Cậu Ted còn sức muốn rủ ba của cậu leo lên Quang Minh Đỉnh (cao 1860 mét). Có đường bậc cấp để đi cho dễ nhưng ba cậu nói đi hết nổi, nên cậu ta chỉ dạo chơi xung quanh khách sạn mà thôi. Đoàn này không có ai lên tới đỉnh núi Hoàng Sơn hết. Tối nay, ăn tối xong tôi mua hai chai nước chỉ có 5 tệ một chai (không quá đắt), một đĩa VCD về Hoàng Sơn chỉ có 10 tệ, mấy tấm bưu thiếp khá

đẹp về Hoàng Sơn rồi đi nghỉ vì bà xã đã đã bình cảm lạnh rồi.

Đón bình minh trên núi Hoàng Sơn:

Hồi chiều, khi cậu hướng dẫn hỏi tôi: “*Sáng mai mặt trời sẽ mọc lúc 5:45, ông có muốn đi xem hay không để tôi chỉ dẫn?*”, tôi trả lời ngay không suy nghĩ là: không đi. Bởi vì tôi đã khá mỏi chân sau chuyến đi qua Tây Hải chiều nay, và sợ rằng sáng mai trời sẽ rất lạnh. Ra đó sáng sớm tôi có thể bị cảm thì ảnh hưởng đến chuyến đi. Hơn nữa tôi nghĩ mặt trời mọc thì có gì lạ mà xem. Đó là một sai lầm.

Sáng sớm hôm sau, mới 5 giờ thì tôi đã thức dậy vì dưới sân khách sạn ồn ào quá. Người Hoa vốn không được yên tĩnh cho lắm. Họ dùng loa kêu nhau ơi ới khiến cho tôi không ngủ được. Tới 5:30 tôi quyết định nếu không ngủ được thì xuống coi thử có cái gì vui mà họ đi như vậy. Bà xã tôi thì đi không nổi vì đau mũi và cảm.

Trong phòng khách sạn đã có sẵn áo khoác lạnh có trùm đầu cho khách mượn. Tôi mặc áo ấm bên trong, áo khoác bên ngoài, cổ quần khăn choàng nên cũng đủ ấm. Nhiệt độ ngoài trời khá lạnh, chỉ trên 5-7 độ C một chút.

Từ khách sạn Bắc Hải đi ra điểm ngắm bình minh không xa, chỉ 10 phút mà thôi nên rất nhiều người muốn mượn phòng ở đây do sự tiện lợi này. Còn những người ở bên phía Tây khách sạn Tây Hải thì đã phải dậy sớm hơn cả tiếng đồng hồ và lội bộ qua đây. Họ cũng chịu khó quá. Trên điểm ngắm cảnh gọi là Dawn Pavilion, thiên hạ đã chen chúc nhau dành hết chỗ tốt rồi. Đông và vui quá. Tôi đành phải đến một chỗ ngắm cảnh khác. Ở đó vắng hơn đôi chút. Nhìn về phía Đông cảnh cũng khá đẹp. Gần chúng tôi, những cây thông im lìm, nghiêng mình lặng lẽ tạo dáng. Xa một chút, núi non trùng điệp hai bên, ở giữa có một khoảng trống. Mặt trời chưa mọc nhưng chân trời đã vàng vàng, cam cam. Gió thổi hơi lạnh

trong thời gian chờ đợi. Nhiều du khách nước ngoài cũng đã đến chỗ này. Máy chụp hình đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trời sáng dần, màu trời đổi từ vàng qua cam. Đúng 5:45 giữa lưng chừng trời, mặt trời từ từ xuất hiện. Công chúng reo hò, họ chỉ chỏ, họ bấm máy chụp hình, họ kêu réo inh ỏi. Họ vui mừng vì cuối cùng thì ông mặt trời đã trở lại với họ. Họ làm như hôm nay là tận thế không bằng!. Không khí thật vui vẻ và cảnh trí cũng thật xinh đẹp. Máy chụp hình của tôi bấm liên tục. Chỉ trong vòng 5, tới 10 phút, mặt trời đã hiện rõ như một đĩa tròn màu cam ở chân trời. Trên núi, chân trời hình như cao hơn rất nhiều so với ngoài biển nên mặt trời giống như nằm lưng lửng ngang giữa cảnh núi đồi nên

Bình minh tuyệt đẹp trên núi Hoàng Sơn

trông rất thơ mộng. Sau đó, mặt trời bắt đầu chiếu mạnh hơn, các tia sáng loé lên. Trời sáng hẳn. Mặt trời đã mọc trên đỉnh Hoàng Sơn. Một ngày mới đã bắt đầu.

Mọi người lục tục kéo nhau ra về. Tôi cũng vậy. Nhưng tâm trạng của tôi hôm nay thật phấn khởi: tôi đã có dịp đón bình minh trên đỉnh Hoàng Sơn - một nơi có phong cảnh hữu tình, một danh thắng có một không hai trên thế giới. Đây là điều mà không phải ai cũng có thể có được ...

(trích Á Châu Quyển Rũ – du ký của cùng tác giả, sẽ xuất bản đầu năm 2008)